

a helyes megoldásnak az mutatkozik, hogy e sok veszéllyel járó intézmény bevezetésével még csak ne is kísérletezzünk.

Dr. György Ernő.

A m. kir. szabadalmi felsőbiróság megszüntetése és a kapcsolatos rendelkezések tárgyában kelt 1927. évi XX. t.-c. megszünteti e bíróságot, hatáskörét a Kuriára ruházván át. A Kuria ily ügyekben ötös tanácsban jár el, melynek elnöke a Kuria valamelyik tanácsának elnöke, tagjai pedig két kuriai bíró és két ülnök. A törvény f. évi augusztus hó 10 én hirdettetett ki.

A betegségi és baleseti kötelező biztosításról szóló 1927. évi XXI. t.-c., amely az ipari és kereskedelmi alkalmazottak betegségei és baleset esetére való biztosításáról szóló 1907. évi XIX. t.-c. helyébe lép, attól lényegesen eltér. Eszerint betegségi és baleseti biztosításra kötelezett az ipar és bányatörvény alá eső minden vállalat, üzem, foglalkozás, de az ipartörvény alá nem eső, de keresetszerűen folytatott vállalkozások is, mint pl. közjegyzői, ügyvédi, műszaki irodák, orvosi rendelők, lapkiadóhivatalok, szerkesztőség, színházak, gyógyszerárak stb., továbbá a vasúti és hajózási üzemek, posta, távirda, távbeszélő hivatalok, mezőgazdasági iparok, az állam, törvényhatóságok, és községek hivatalai, továbbá az általuk valamint a törvényesen bevett és elismert válláselekezetek által fenntartott intézmények. A törvény tehát lényegesen kiterjeszti a biztosításra kötelezett vállalatok körét. A törvény hatálya nem terjed ki a mezőgazdaságra, erdei termelésre, állattenyésztésre, halászatra, kert- és szőlőművelésre, selymészetre és méhészetre. Betegségi biztosításra kötelezettek nemre, korra és állampolgárságra tekintet nélkül azok, akik a fentebb felsorolt vállalatoknál, üzemekben, hivatalokban, vagy foglalkozásokban mint munkavállalók munkabér fejében szolgáltatást teljesítenek, továbbá háztartási alkalmazottak, házmesterek, segédházmesterek. Tisztviselők, művezetők, kereskedőségek stb. csak abban az esetben kötelezettek biztosításra, ha javadalmazásuk havi 300 P-t meg nem halad. A biztosítási kötelezettség fennáll az esetben is, ha a munkavállalás csak átmenetileg, ideiglenesen csak kiegészítőként történik. A törvény 11. §-a meghatározza azoknak a körét, akik önkéntesen biztosíthatók (háziiparral foglalkozók, segédszemélyzet nélkül önálló iparosok stb.) A *betegségi* biztosítás fejében minden biztosított után járulékot kell fizetni, melynek kulcsát, számítási módját és mértékét az Országos Munkásbiztosító Intézet (O. M. I.) álopszabályai állapítják meg. E járulékokat a munkaadó köteles befizetni, azok felét azonban jogosított a biztosításra kötelezettek javadalmazásából levonni. Ezzel szemben a *baleseti* biztosítás költsége kizárólag a munkaadókat terheli, a munkaadó tehát a baleseti biztosítási kötelezettség alapján befizetett járulékot és díjak fejében a biztosítottak javadalmazásából nem vonhat le semmit. A *betegség* esetére biztosítottak törvényben megjelölt esetekben és közelebbről megjelölt módozatok szerint orvosi gyógykezelés, gyógyszer, gyógyfürdő, gyógyintézet, táppénz, szülészeti, terhességi, gyermekágyi stb. segélyhez (segélyezési követelések) van igénye, melyek a biztosítottat az O. M. I. ellen illeti meg, és amely követelés át nem ruházható, el nem zálogosítható, le nem foglalható, a biztosított e segélyekről érvényesen sem egészben, sem részben nem mondhat le. A *baleseti biztosítás* a biztosítottat az üzemi balesetnél okozott keresőképtelenség vagy annak csökkenése fejében, illetve a családtagokat az üzemi baleset következtében meghalt biztosított halálával okozott kár fejében kártalanítja.

A munkaadó, akivel szemben jogerős büntető bírói ítélet megállapította, hogy ő vagy oly alkalmazottja, akinek eljárásáért felelős, a balesetet, vagy a foglalkozási betegséget szándékosan idézte elő, a vele munkavállalási jogviszonyban álló biztosítottak, illetve családtagjának kártérítéssel tartozik, annak az összegnek erejéig, amellyel az okozott kár az O. M. I.-től járó kártalanítást meghaladja. Az e törvénnyel szabályozott betegségi és baleseti biztosítást az O. M. I. teljesíti, amely feladatait részint a központban, részint helyi szervei útján végzi. A törvény az O. M. I.-t és annak tisztviselőit államosítja. Az O. M. I. élén az államfő által kinevezett elnök áll. Egyebekben meghagyja önkormányzatát, amelynek központi szervei a közgyűlés, az igazgatóság, elnökség és a kártalanító bizottságok. A törvény 1928 január 1-én lép életbe, amely naptól fogva az 1907. évi XIX. t.-c. még hatályban lévő és a vele kapcsolatos összes rendelkezések hatályon kívül helyeztetnek, ide nem értve mindazonáltal az 1921. évi XXXI. t.-c.-be iktatott munkásbiztosítási bíraskodásról szóló törvényt.

Joggyakorlat.

Az állami tisztviselők hivatali illetményeire vezethető végrehajtásról.

Végrehajtási jogunkat egységesen legutóbb az 1881. évi LX. t.-c. szabályozta, amely törvény kisebb-nagyobb változtatással és toldásokkal kiegészítve, egészen a mai napig is érvényben van. A végrehajtási jognak az a része, amely a köztisztviselők, illetve állami alkalmazottak, valamint nyugdíjasok fizetéseire vezethető végrehajtást szabályozza, az utóbbi években olyan gyökeres reformon ment át, hogy az alaptörvényben és az ezt módosító végrehajtási novellában lefektetett jogszabályok jóformán teljesen hatályon kívül helyeztettek.

Az 1881. LX. t.-c. 54. §. helyébe lépő Vn. 6. §. intézkedései szerint a köztisztviselők fizetésére, fizetés természetével bíró bármilyen pótlékára, valamint várakozási illetékre oly módon volt végrehajtás vezethető, hogy a végrehajtást szenvedő részére az összes illetékek kétharmada, de legalább 2000 pengő értetlenül maradjon. E szakasz a végrehajtást szenvedő köztartozásai, a Vn. 9. §. pedig tartási kötelezettségei tekintetében külön megszorító intézkedéseket is tartalmaz. A lakáspénzre vonatkozólag a Vn 6. §-a külön intézkedést ír elő, kimondva azt az elvet, hogy a lakáspénz csakis lakbértartozás fejében vonható végrehajtás alá.

A törvény ezen intézkedése, amellet, hogy rendkívül humanus és a végrehajtást szenvedő köztisztviselő existenciáját nem veszélyezteti, megadja a módot és lehetőséget a hitelezőnek, hogy követelését köztisztviselő adósán akkor is behajthassa, ha annak más lefoglalható vagyona, mint a fizetése nem volna.